

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB17 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB17 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 141.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb17-txt-shoot-n81.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB17:81

#

R. Nielsen.

Jeg skrev N. en Billet til (for at jeg dog ikke paa nogen Maade skulde være Den, der har gjort ham Uret end det mindste). Saa talte vi sammen Onsdagend. 30 April. Jeg sagde ham, at jeg ønskede Forholdet friere.

At haabe er mit Element især naar det har et Anstrøg af at være mod Forstand. Jeg haaber paa ham, det er dog muligt, at han ender rigtigt, om han end begyndte forkeert. Gid han aldrig havde skrevet den store Bog. Den Adfærd, efter hvad der var passeret imellem os, den Adfærd altsaa fortsat i eet Aar - o, den gjorde, at jeg maatte fæste mit Politie-Blik paa ham, hvad der var mig saa fremmed, hvad jeg aldrig havde ønsket, om jeg end altid har dette Blik, men som jeg ingen Brug gjør af. Ja var Forholdet dette, at Spørgsmaalet var om at gjøre noget meget Kunstigt, og at han saa maaskee ikke var behændig nok - o, Sligt foranlediger mig ikke til at bruge dette Blik. Men Knuden er just, at det han skulde gjøre var noget Eenfoldigt og Simpelt (Noget han selv ofte nok har tilstaaet, at han forstod) og at han dog vedbliver at gjøre noget Kunstigt istedet.

Vanskeligheden, Faren for ham, (det har han ofte nok tilstaaet, at han godt forstod og forstod oprindeligt) var at slippe mig forbi idet han styrede, at jeg ikke, idet han vilde frem og benytte ogsaa mine Anskuelse og angribe Martensen samt vinde Seiren, at jeg da ikke faldt ham i Flanken, en Kamp, som han paa ingen Maade vilde vove. Deraf hans personlige Tilnærmelse. Nu mener han vel at have naaet dette, og jeg har ikke standset ham. Saa søgte han at knibe sig ud med en Slags Selvstændighed uden engang at signalisere mig, hvem han privat holdt hen med, at »det Næste« kom det især an paa. Dette mener han nu vel at være lykkedes ham, ja at jeg ikke engang nu kunde standse ham, medens han dog oprindeligt vilde spille den Selvstændige, der ikke blot havde hele min Productivitet at tage til, men ogsaa mine Samtalers Andre aldeles ubekjendte Rigdom og endelig den uberegnelige Capital at en samtidig Existents betrygger Læren, dog at de Medlevende ikke ere opmærksomme derpaa, hvorimod han har privat Meddelelse. Lidt efter lidt begyndte han dog at ville komme Sandheden lidt nærmere og tage mig med. Men det er bestandigt som vilde han saa unødigt til at gjøre hvad han godt forstaaer er det Simple og Eenfoldige og det Sande, men holder det hen som Noget han i Nødstilfælde vil gjøre, medens han gjør noget Andet om dette Andet end dog bliver lidt og lidt sandere. Men just dette er det Forkeerte. Luft var det der behøvedes - dertil behøvedes et oprindeligt eenfoldigt og simpelt Skridt, i dets Sted spærrede han Alt mere inde med sin store Bog med sit Kunstlede.

Dog vil jeg ikke gjøre ham Uret, han er maaskee velmenende, men det er saa svært at gjøre det Eenfoldige.

Og derfor haaber jeg.